

Lovforslag nr. L 16. Fremsat den 7. oktober 1981 af Glistrup (FP), Glensgård (FP), Halvgaard (FP) og Voigt (FP)

Forslag

til

Lov om ophævelse af lov om fremme af udbyttedeling og oprettelse af sociale fonds.

Lov nr. 131 af 16. april 1957 om fremme af udbyttedeling og oprettelse af sociale fonds, som ændret ved lov nr. 85 af 25. marts 1961, ophæves.

Bemærkninger til lovforslaget

Udbyttedelingsloven var en grille hos anden generation inden for det radikale venstre, da denne generation ældedes.

I de over 20 år, hvori loven har været gældende, har den ikke haft anden væsentlig betydning end årligt at pumpe skatteyderne for nogle penge til lønninger m.v. til skrivebordsarbejdskraft. Dette fremgår af de mange udfærdigelser, der foreligger om emnet. En af de nyeste er skatteministerens skrivelse af 19. marts 1975 til folketingets skatte- og afgiftsudvalg.

Heri fortælles om den indsats, der er gjort af det ved loven nedsatte nævn på 10 medlemmer, heraf 8 organisationsudpegede.

Vi får at vide, at dette nævn begyndte i 1958. I de første år frem til 1969, altså de første 11 år, kunne man dog få gjort noget. Da fik man da lavet 6 beretninger. For de følgende år, 1970-71, har man også fået lavet en årsberetning, men man har endnu ikke fået den mangfoldiggjort, så man ved, hvad nævnet har foretaget sig i 1970 og 1971. Derefter har man af gode grunde ikke produceret mere fra dette udbyttedelingsnævn. Man havde nemlig fået den meget begavede idé, at man bare skulle klare tingene her i landet ved at indrømme noget indkomstskattefrihed. Og det er da så rigtigt, at hvis man skænker indkomstskattefrihed til dem, der går hen og maler nyudsprungne bøgegrene blå på bladene i stedet for grønne eller laver nogle sporvejsskinneskidtsskrabere el. lign., så kan man få succes her i landet. Nævnet havde altså virkelig fundet vejen til at klare succesen i det degenererede danske samfund. Det fik man så igennem pr. 1. januar 1972 (lovændringer af 9. juni 1971 nr. L 79 om ligningslovens § 14 F og nr. 310 om pensionskattelovens § 52). Herefter holdt man op med den udadvendte offentlige virksomhed. Der skete dog det, at man i 1972 fik 351 breve og i 1973 277 bre-

ve, og så havde man også talt i telefonen nogle gange i de 2 år. Derefter var det åbenbart den evige hvile, så vidt man kan læse det, indtil man i marts 1975 var så lykkelig at få i sin turban, at man fik opfordringen fra folketingets skatte- og afgiftsudvalg til nu at skrive 4½ side om, hvad man havde foretaget sig. Hvad der så er sket siden da, er blot, at staten ofrer en halv million årligt – især på løn til en konsulent og til hans kontordame. De sidder sløve i Laksegade og venter og venter på, om der dog ikke skulle komme nogle svar til dem.

Nu om dage, hvor det er en af folketingets hovedopgaver at udrydde ikke strengt nødvendige og påkrævede love, må vurderingen klart være den, at udbyttedelingsloven ikke på langt nær når op til den tærskel, som må overskrides, for at det kan være samfundsmæssigt rigtigt at forøge lovjunglens omfang og uoverskuelighed.

Som følge deraf foreslås loven totalt ophævet.

Det gjorde fremskridtspartiet også ved forslag til lov om ophævelse af udbyttedelingsloven af 16. januar 1976, men i det daværende folketing kunne ikke opnås flertal herfor, se Folketingstidende 1975-76 tillæg A. sp. 2511 forhandlingerne sp. 6263-6274. Bedre gik det ikke med tilsvarende lovforslag af 10. januar 1979, se Folketingstidende 1978-79, forhandlingerne sp. 6305-6312. Tilsvarende holdning ses i folketingets forhandlinger 1973-74, 2. samling, sp. 6337 f, hvor den daværende arbejdsminister – Johan Philipsen fra venstre – affejede en CD-spørger ved varmt at tale for at bevare udbyttedelingsloven, fordi han fandt »behov for en statslig fødselshjælper«. Senest har sagen været spørgetidsbehandlet i samlingen 1980-81, forhandlingerne sp. 1114-1117.

Og på ægte fremskridtsvis bliver vi ved og ved med at mase på, til vi fanger sejr.